

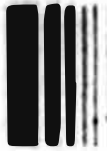
Vraja Mării

REVISTA BILUNARĂ DE LITERATURĂ PENTRU TINERET

DIRECTOR :

SOREL AVRAMESCU

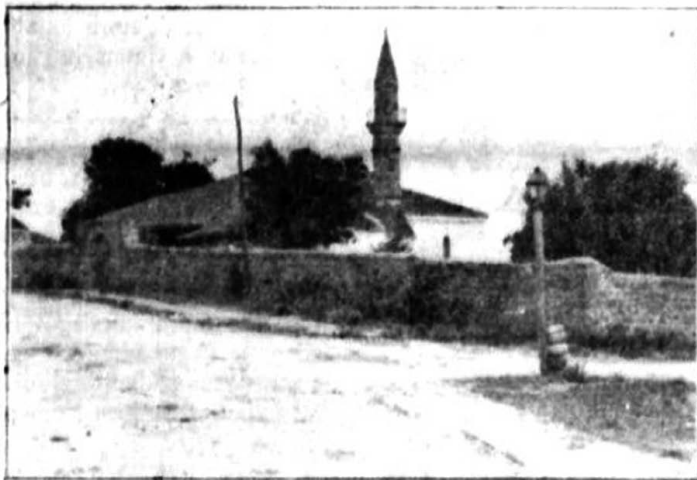
IN ACEST SEMAR :

ȘOVĂIALA

DE HORTA TELEAJEN

MOSCHEIA DIN BALGIC

ANUL II

N-RUL

10

5 Octomvrie 1934

COLABOREAZA:

GEORGE LOTRU

I. RADULESCU-RÎMNIC

COSTIN TEODORU

ALEXANDRU NICORESCU

E. ȘT. PETROPOL

IONEL BRADDELAFRUNTEȘTI

FLORIN BĂZUȚU

C. THEODORESCU

N. GHERCULESCU

NICK SHARP

PREȚUL LEI 5

Vraja Mării

REVISTA BILUNARĂ DE LITERATURĂ PENTRU TINERET

APARE LA 5 SI 20 ALE FIECĂREI LUNI

Redacția și Administrația
— Str. Smirnan, 7 —
CONSTANȚA

Director :
SOREL AVRAMESCU
Redactor :
JUSTIN F. MIHUȚIU

ABONAMENTE:
3 luni 30 lei
6 55
12 100
Instituții, autorități și străinătate 300

TALAZUL

UNEI
DOMNIȘOARE
NECUNOSCUTE

— Bulboace de spumă, născute din valuri,
Venite odată cu noaptea din larg,
Iucing ca o salbă abruptele maluri,
In care se lovesc și se sparg

— In cânt aduc vraja depărtării mute
Și misterul mării, - adânc - nepătruns,
Aduc nostalgia unei lumi pierdute;
Din care doar spuma, la mal a ajuns.

INȚELEGERE

— Tul?...
Ai privit cum zâna florii
Și-a aruncat cununa 'n val?..
Și 'nfuriată vraja mării
Lovește 'n piatra de pe mal?..

— Ai înțeles misterul zării?
Și dacă da!.. nu te-a suăprins
Fiorul dulce al depărtării
Ce 'n geana ochilor s'a stins?

— Un dor nostalgic - înăscut -
Din orizonturi negândite
Imi țese 'n inimă tăcut,
Iluziile risipite...

E. ȘT. PETROPOL

POEME IN PROZĂ

Trei medalioane

Rouă de lacrimi

Pe trandafirii din grădină, in zori, aflai un pumn de rouă.

Vezi ? și eu care nu știam unde călătoresc lacrimile mele...

Singura mângâiere

Geamătul vântului și ciocăniturile picăturilor de ploaie, dau năvală in creierul meu. Inima — gong al vieții — când și când mai scoate câte un sunet sec. iar

din pumnul de oțel al destinului, sufletul — frunză îngălbenită — ascultă cântul de agonie al toamnei, singura mângâiere ce i-a mai rămas...

De dragul ei

A scos ochii păpușii, căci se mânau cu ochii lui. Păpușa n'a mai putut să plângă, a plâns el pentru ea...

Cânjiva, poate altă păpușă o să plângă de mila lacrimilor sale, că *Ei* îi place foarte mult, să vadă agățați de ploape, acești micuți clopoței de lacrimioare...

N. GHERCULESCU

STROPI DE MARE

Cine e la rând ?

La frizer...

- Eu!
- Ba eu, domnule!
- Eu, dom'le!
- Pardon, eu am venit înaintea duminiciale!

La dentist...

(Care apare în cadrul ușii cu mâncile suflecate și cu cleștele stropit de sânge în mână, iar pe lângă el se strecoară un client, cu mâna la falcă și îndoit de spate).

- ????
- ...d-ta, d-le..
- Ba matala, dacă nu te superi...
- Ei asta-i! D-ta ai venit cu o secundă înaintea mea!

Mai este...

Un hotel ia foc.

Toată lumea a scăpat cum a putut, când portarul își aduse aminte că la al 4-lea etaj doarme un englez. Cu primejdia vieții ajunse până sus și-l deșteaptă:

- Vă rog, jos imediat, hotelul a luat foc!
- La ce etaj arde? întrebă englezul
- La întâiul...
- Mai este până la al 4-lea! zise englezul și se culcă iar.

Retour

Tomescu, de curând însurat, ținea morțiș că el vrea să aibă un băiat. A spus aceasta la toată lumea iar bieteii soții de mii de ori.

Dar se zice că de ce ție frică nu scapi, când a fost să fie, băiatul era... fată!

A doua zi, Tomescu, foarte supărat, a scris cu creion roșu și cu litere mari pe copil: **RETOUR!**

GVON

EPOPEE CUBISTĂ

Imperiul paradoxelor hezili

Insemnarea e o taină
Pe-al cubismului sumar:
Din urzică faci mătase
Și din iască faci amnar;
Cuiu de sârmă din plăcintă
Din cartoafe, diamant;
Din cărbune hyacintă
Și din ververit' amant

Nu mai știi pe ce cărare
Să apuci, să te cărmestei:
Cumperi vin la Jurilofca
Și... șalău la Odobești;
Mergi la Mare, la răcoare
Și la munte să faci plaje
Pleci în Spania c'o floare
Și te 'ntorci plutind... pe vraje!

Ursul, nou născut, ne coace
Dictatură 'n Jupiter
Puiul cere, din găoace
Prepreliță cu piper

S'a cerut emanciparea
Broaștelor din lacul Tei;
Romii-s proclamați, din veacuri
Conți, marchizi, baroni și bey

La Geneva-i lupt' aprigă
La Nanking e multă pace:
—, Sus războiul! Barthou strigă;
Goering molcom: — Fiți pe pace!
Mussolini și cu Goemboes
Peste Triol își dau mâna;
Hilter pleacă în Palestina

Jon Rockefeller pleacă 'n Tibet
Ca să 'nvingă Himalaia;
De dalac muri holera
Jos pe plaje, la Mamaia

Iar la noi, în România
Bate vântul din Urali:
Maniu, Vaida, Mihalache
S'au înscris la liberali
Lupu-i doctor pe la Skoda;
Comisar e Albișor
Loewenstein e santinelă
Iară Macek procoror

Dom' Madgearu, secretaru
Ca să nu-și mai piardă țesul
Și-a depus candidatura
La... ziarul 'Universul

Cam acestea sunt schimbării
Ce în lume-acum se 'ncaer
Luna s'a mutat în Soare
Marea curge sus prin aer

Azi istoria, deșteaptă
Lucruri noi, din evul-mediu
Când războiul era 'n aer
Pe pământ starea de-asediu

Că Don Guță și cu Dinu
Vechi colegi, pe bănci de școale
S'au jurat în lața crucii
Să nu-și tragă cacialmale

APE DULCI

Cad apele vremii pe tinere feși
Și râde vântul cu soare
Și-a vântului aripi, muiate 'n blândeși
Miroase a iarbă și a floare

Furnici de copii, se-aleargă șglobii
Icoane făcând din grădine
Cu stinți cari strigă la cer că sunt vii
Și-au inima plină de bine

Mă uit la ei blând, cu ochii de jind
Și chem inerețea să-mi vie
Da'n minte-mi răsar corăbii plutind
Pe-o Mare, de lacrimi, pustie.

Se clatin, se sbat și cer ajutor,
Cu rugi către ceruri trimise
Dar moare nădejdea pe buzele lor
Cu flori de înghețuri, ucise

O, dulci tinereși, ce aduceși blând
Sărut suferințelor mele
Creștea-v'ar norocul în inimi și'n când
Lumina-vă focuri de stele!

O clipă de-a voastră din răsai și joc
Mai scumpă-i ca viața mea toată
O, bucle de păr, vă blestem noroc
Să nu vă albiți niciodată!

C THEODORESCU

Nu mai este acelaș cântec:
Lumea 'ntregă e cubistă
Chiar Cenzura, largă 'n pântec
Saltă ca o baletistă.

YAȘAR MUSTAFA

SOVAIALA

(După Rex Margham și Georg Sandler)

de HORIA TELEAJEN

Rex Margham n'a fost romancier;
n'a scris nimic afară de trei episoade
din viața lui, concretizate în lilele so-
loase și pulrezile de umezeală, ale u-
nui jurnal personal. De o extraordi-
nara compellțiune literară, aceste trei
episoade au fost publicate zece ani
după dispariția lui.

De fapt, Margham a fost un fanatic
căutător de aur și un îndrăgnet vâ-
nător. În tovarășia unui alt fanatic și
nu mai puțin culezant vânător—Georg
Sandler.—Rex Margham a pornit de
tânăr, din orașelul său natal Prince
Alberth, către ținuturile aurifere și
înghețate ale Canadei.

Georg Sandler, era fiul administra-
torului întreprinderilor lui Margham-

senior. Ambii și-au făcut studiile în
Europa, la aceleași instituțiuni de cul-
tură (Sandler nu le pomenește numele)
și, mânați de aceleași sentimente, de-
pozitari ai acelulași «dor-de-ducă»,
lăță-i pe amândoi, sulind într-o zi pla-
turile Suskacervan-ului, către misterio-
asa Alaska de mulți visată și de
mulți blesemată — țara morgana a
căutărilor fanatici și a britanicilor
blazeți de timpuriu.

Drumul pe acele platurile durează
cât veșnicia iar viața, sub toate as-
pectele, este alăta de grea, încât nu-
mai oamenii doleți cu inspălmântă-
toare forțe fizice și cu ululoare pu-
terii suggestive, pot dura și învinge
elementele și evenimentele acelea

arelice, misterioase, lasate de D-zeu
a se manifesta ele în de ele, fără
mărturia vreunui muritor.

După cincisprezece ani de vagabon-
daj, îmbătrâniri locale, morocănoși
până aproape de sălbătecie, cei doi
tovarăși se despart pentru totdeauna:
unul pentru a rămâne să se transfor-
me în leu congelat sub ghețarii din
Reindeer iar celălalt, pentru a duce
în patria lui natală, jurnalul încredin-
țat de Margham, un medalion de por-
țean argintat, o fotografie, pușca lui
Rex și regretul de a fi pierdut pe cel
mai devotat prieten din căți există
pe lume.

Ca să-ți consumi cincisprezece ani
de viață, în ținuturile de vecinica

SCHIȚĂ EXOTICĂ

Briza caldă și răcoritoare isca un svon de șoapte insinuante. Pe cerul lăptos atârna astrul dogoritor și provocător de moleșeală de plumb. Frunzele late, strălucitoare și ascuțite ale cocotierilor tremurau ușurel. O indigenă frumoșică, îmbrăcată sumar își îndreptă pașii spre isvorul ce clipește argintiu. În mâna bronzată duce o cană de argilă. Privirile ochilor negri de iad sunt languroase, mișcările molatice. Pășește încet pe cărănuia bălătorită de tâlpile picioarelor goale.

O liană i se incurcă de mijlocul feciorelnic, iar alta o atinge pe părul care bate în negru-albăstrui. Un fior dulce o electrizează, un fior plin de vrajă și păcat. Oțtează ușor. Privirea-i fuge înainte și... oh! el, deci totuși a venit la isvor!!! Obraji-i negri se colorează puțin, privirea-i arde și pași-i se accelerează... Inima îi bate în tempo nebun, pieptul se umflă de dorinți și bucurie. O pasare ciudată își fâlfâie aripiile rășchirate deasupra capului ei. Ciripitul clar al alteia încetează brusc. Un corp cenușiu se strecoară în modul felinelor mari, la o distanță mică. Ceva lunecos, gelatinos șerpuește pe crăcile copacilor enormi... Însă pentru ea, toate aceste detalii, îi apar difuzate prin lentila roză a visurilor ei încorsetate în

Galeria cetățenilor simpatici

Industriașul ALECU SACMARI, a cărui excelență pâine este un deliciu, fuge de reclamă.

A trebuit să-i furăm fotografia.

Citiți și răspândiți REVISTA „Vraja Mării“

obiceiuri și tradiția narațiunilor bizare... Și... și el surâde și întinde brațele lui musculoase spre ea... Oh!... Soarele pârlește neincetat și cu cruzime, dar ei deja s'au refugiat sub umbra dulce a codrului.

NICK SHARP

ECOURI

CULTURALE

LITERARE

În Constanța va lua linia, luna viitoare, „Asociația Cultural-Literară VRAJA MĂRII“.

Adeziunile se primesc la Redacție, prin poșta, sau la biroul tipografiei „Dacia“ str. Carol No. 3.

Amănunte în numărul viitor.

Poetul Stelian Ionescu — Angel, și-a cules epigramele sale răvășite prin coloanele publicațiilor din toate colțurile țării și, frumos alcătuite, ni le va reda în volumul său „Tolba cu săgeți“, a cărui apariție autorul o anunță pentru primele zile ale sezonului literar de toamnă.

Deocamdată revede manuscrisul și îl actualizează spre a fi în spiritul zilei.

Vitrinele librărilor îl așteaptă cu deosebit interes.

Concursurile noastre

Un nou concurs de desen

În dorința de a înfrumuseța paginile revistei, instituim un concurs pentru cele mai frumoase desene, *cap de rubrică*.

De exemplu:

Se va desena într'un spațiu de 62 cm. intitulările: CONCURSUL LITERAR, RECENZII, JOCURI, GLUME, etc.

Vom oferi următoarele premii:

1) 100 lei în numerar.

2) 50 lei în numerar.

3) Abonamente și cărți.

Așteptăm!

ghiață, fără așezări omenești civilizate, fără drumuri, fără altă credință decât aceea că într-o zi, — dacă vei trăi, — o să-ți poți încălzi tot corpul la căldura blândească a soarelui din sud; fără ca în acești cincisprezece ani să vezi altă ființă dragă decât singurul prieten cu care împarți tot ce se poate împărți într-o asemenea viață — iar, deodată să te vezi jefuit și de acest prieten, nu este un lucru pentru muritorii de rând! Georg Sandler o spune.

Introducerea aceasta o prelucrez după ziarul hebdomadar „Fanil“ care apărea în Upsala la 1910; tot de acolo extrag întreaga povestire a lui Georg Sandler care, el însuși, transcrie mai încolo cele trei episoade din jurnalul lui Rex Margham.

E timpul să-l ascultăm pe el.

Rex și cu mine eram prea buni

prietenii, ca să ne mai refuzăm de acum câte un mic serviciu, mai cu seamă, când acest serviciu o privea pe blonda și fermecătoarea Dixie.

În vremea când am luat noi hotărârea să plecăm în Nord, după aur și după vulpi albastre, Rex era bolnav în pat. Călărise la Dakota mai mulți cai, dintre cari, unul încă sălbatic, îi aruncase din șea. În cădere, prietenul meu și-a serănit un picior și o mână. Durerile-l erau atât de mari, încât dacă Rex nu plângea — de rușine să nu alle Dixie — în schimb, ele îi întoșeau ochii și-l holbau a răd din orbite.

Bona a durat șase săptămâni iar convalescența două sau trei. În tot acest timp, Rex și cu Dixie nu s'au văzut. Tatăl lui, ursuzul „Old Margham“ cum îl spuneam în țarg, privea cu ochi răi legăturile lui mult decât curate ale celor doi tineri. Vă spun și de ce, fiindcă Rex zace colo sub ghe-

țari și n'o să mai mă certe iar Dixie este deocamdată Lady Armstrong și cu siguranță că nu cilește ziare scandinave: foto aparține unei familii așa zise „jupitorii de vulpi“, meserie care în vremurile sale, nu s'a bucurat de nici o apreciere. Drept vorbind, nici „Old Margham“ nu se trăgea din reșta cu toate că se numea și dânsul Rex. Dacă în Canada au existat „jupitorii de vulpi“, apoi n'au lipsit nici vânătorii de stârvuri, adică de morticiuni. Până'n ziua de astăzi, meseria aceasta o rămas de oarecare hăjocoră și pronunțarea cuvântului „cadavru mort“ cum erau ilustrați unii vagabonzi ori venetici, stârnea râsul până și între fâclile celor mai cizgoși englezi. Da, da! Știu sigur că Rex Margham-senior, ar fi mers cândva cu tatăl său la vânăsoare de morticiuni, prin linulul „colibelor de țască“. Dar, ce ore a face? Urcând tot mai sus către nopțile negre, Old Margham descoperise

CONCURSUL

LITERAR

† N. Popa-Fruntești

—s'a dus dintre noi!

Trista veste ne-a adus-o
postașul: Retur. Destinatarul
decedat... (Lucrarea cu n-rul
VI îi aparținea. I-am mai pu-
blicat în No. 4-5 un mic vers).

Indureratei familii, since-
rele noastre păreri de rău.

VII

Cad frunze veștede n amurg
In ritmul sec al loamnei,
Tânjesc pe crengi și iară curg
In picuri, ochii doamnei...
Tăcute, aspre melodii,
Impălmite șoapte —

Vrăjesc seninuri oglinzii
Rogind ca fructe coapte...
Aseară a nins, din pomi, pe jos
Jalnice frunze moarte.
Alunecând din bolți, prinos

Mărinilor dezarle...
Acum se scutură pe lac
Rugina foilor de lei,
Iluziile moarte zac
In umbra vechilor alet...

BOABE DE NISIP ATENȚIUNE!

Confratelul Roussand T. O.

Nu face-un singur ban—parol—
Toț ce-ai semnal: țî-o jur pe Gleo!
Mai zic de-ar fi de marca

„Schmoll”,

Dar vezi și tu-i de marca „TeO”.

IONEL BRADDELAFRUNTEȘTI

Pentru Mlmy

Gă tu, ești fată mare
O spui convingător, și-o știe fiecare
Dar nu știu de ce dracu
Secretul multor nopți îl știe...
numai Tucu!

SYSSY ROȘCA

Unel credincioase

Sărutași un stânt, mai eri,
Pe-o icoană zugrăvită...
Nemișcat — cum se cădea
Unui stânt — el te-ai privit.

Draga mea, te rog din suflet:
Știrăți nu-i mai sdruta,
Găci de dragul tău, frumoso,
...Știrăți toți ce învia!

G. DĂNESCU

Cititorii sunt rugați a-și da avizul,
completând cuponul de vot din n-rele
trecute și trimițându-le pe adresa re-
vistei noastre.

Concursul se închide la 15 Octom-
brie a. c. Lucrările sosite după ace-
astă dată nu vor fi luate în consin-
derație.

Deoarece unii colaboratori, au
comis greșala a ne trimite spre
publicare versuri copiate (după
alți autori) ceea ce a făcut să se
acrediteze în public svonul că
„VRAJA MĂRII” este o găsdu-
toare de plagiate și complicați-
uni, facem un călduros apel: pe
de-o parte la spiritul de corecti-
tudină al celor ce colaborează în
paginile acestei reviste, de a se
feri de asemenea greșeli, aspru
sanctionate de lege, — iar pe de
altă parte, la bunăvoința citito-
rilor, de a ne semnala orice caz
de asemenea natură, spre a lua
măsurile de rigoare. In tot cazul
redacția își declină orice răspun-
dere.

COLȚUL AMUZANT

Deslegările problemelor din No. 8.

1) Un cioban avea 3 oi iar celălalt 5.
2) Deținuții au luat apă din mare,
au stins focul din pădure și... au e-
vadat!

Au răspuns:
Costel I. Vălcu, Ploiești. — Cu toată
algebra Dvs., ați greșit problema I-a.
Problema cu găștele o vom publica
in No. viitor.

Ilie Lișteveanu, Craiova. — Bine,
dar... cum? Pădurea încă mai ardea?...
Problema I-a ați deslegat-o corect.

SFINX

o vână de aur pe care, meșter și la-
tel, o supsesse cu desăvârșire din toate
lănițele pământului și devenise cu
timpul, din «vânător de slărvuri» un
călător de aur, cuvânt care inspiră
groază și admirație în același timp,
iar mai târziu îl spunea «Margham
norocosul» căci nu orice călător de
aur, s'a putut numi și «gășitor de aur».
Da și mai târziu, terenurile pe care și
le-a cumpărat în Dakota, acareturile
pe care și le-a așezat la Winterfield
și Prince Albert ca și turmele nesăr-
vite de cal indian, l-au dat altă de-
numire: «Margham cel bogat». El,
vedea că acest blazon ese mal lot-
deuna blrurilor, — până când Margham
cel bogat a înțeles că poate plăti oa-
menilor un tchec vechiu și, de când
a înțeles lucrul acesta, prigonea pe
Dixie și casta din care se cobora a-
ceastă garnă canadiană.

Rex însă, ca orice tânăr cu studii
europene și care de multe ori că-

case gura la conferințe sau adunări
muncitorești în H., nu înțea de loc
să fie de părerea tatălui său. Că re-
gular «Old Margham» îl fulgera cu
blesseme sau îl amenința cu desmoș-
lenirea, Rex înțelegea să-și tubească
mai departe prietena cu același flo-
cără puternică și să îl declame ace-
leași jurăminte, ca și mai înainte de
a fi fost descoperit de bătrân.

Am zis că Dixie era o fată fru-
mosă. Ca să fiu sincer, eu nu știu
ce fel era frumusețea ei pentru că, în
toată viața mea n'am cunoscut decât
două feluri de frumusețe: răsaritul
soarelui, la șapte luni odată în stră-
mările Sak-Samonului și râsul vulpii
în lungile nopți de veghe, când toa-
rășul meu visa pe Dixie a lui sau
când el însuși mă veghea pe mine,
ca să mă scoale brusc deodată și
să-mi arate o turmă de lakeștri. Dar
numai tatăl vă pot spune: am avut
înțelesul o desăvârșită încredere

în Rex și Rex jura, pe pușcă, pe bu-
sola și pe bricheta lui că Dixie era
cea mai frumoasă și mai gingașă floa-
re omenească.

Pentru acest lucru, prietena mea
pentru Rex Margham se întărea fiind-
că eu socot plin de elan și de fru-
mosse intențiu în orice împrejurare
a vieții, pe omul care prefugele fru-
musețea chiar și atunci când o exa-
gerează.

Și deci, Rex fiind bolnav, ne-am
sfârșit iar el a hotărât — totdeauna
era cel cu hotărârea — ca eu să port
ștabela între el și Dixie, ba chiar să
scriu scrisoale pentru că șese săp-
tămâni Rex a oit ca și lipsit de mâ-
na cea dreaptă. Ștabela nu era ușor
de executat. Mai întâi, Dixie locuia în
Thomasfield cincisprezece kilometri la
Nord de Winterfield și pentru aceas-
ta eu trebuia să inerg acolo călare,

Urmare în pagina 8-a

Pagina poeziei

REVOLTĂ

Surăde iar pe cer ca și alt'dată,
Hyperion întinderii albastre,
Pulsând viața 'n suflete sihastru,
Dând suferinții caldă lui răsplată.

Iubirea iar, coboară dintre astre
Și se strecoară 'n suflete, curată;
O, cât aș vrea iubito de-astădată
Să stăpânească simțurile noastre!

Dar când zefiru 'n părul tău se joacă
Și soarele-ți sărută a tale buze,
Pe mine nu pot dragă să m' amuze

Astfel de lucruri; plânsul mă înneacă,
Gândindu-mă că lor le dai favorul,
Iar mie 'mi dai iubito... cu piciorul!

IONEI BRADDELAPRUNTEȘTI

UMOR

Jubito'n seri târziu...

Jubito'n seri târziu de-acum
Pe lângă plopii dela mori
Șor scutura salcâmi 'n drum
Pe calea ta... de-a tăia ori...

Vor râsuna lălași ca azi
Pe culmea 'nchisă de pe coastă...
Va bate vântu 'n crengi de brazi
Și-o rade 'n geam pe urma
noastră

Pe același izistă ulicioară
Voi trece pasu-mi osteni...
Voi asculta ca 'n tăia oară
Povești... pe pragul amorii...

Vei fi departe 'n drumul tău
Gădea-vor frunzele pe vânt
Ungherului din gândul meu
Voi sta... cu vremea prin orăi.

Ca azi... în serile de-acum
Va sta luceafărul pe creste...
Șor scutura salcâmi pe drum,
Pe căi... banalul din povești...
(„Stropi de vis”)

FLORIN BĂZUȚU

Frânturi

Strucului Mircea

...Puntea rece
Valul trece
Sărutare de fecioară...
— Chip de ceară,

La timonă
Urlă vântul ca o fiară.
...Noaptea geme.

Pe talaze nesfârșite
De fantome
Despletite
Plâng dureri nespovedite...

Spuma 'n clocot
Saltă 'n hohot
De isterică plăcere...

— Glas de crivăț
Cu putere
Ne credința ta o cere...

...Punte rece
Valul trece
Sărutare de fecioară...

SPRING

IN TAVERNĂ

Tovarășe de chef, în astă seară
Vei bea cu mine ultimul pahar,
Și 'n vesele acorduri de chitară
Voi îneca tot chinul meu amar.

Deci cântă! mulți doresc ca să asculte
Vibrând încet al coardelor suspin...
Toți de aci, ce au dureri prea multe,
Le dă uitării 'n cântec și în vin.

Crâșmar mai dă-ne vin căci plec departe
Și pe aci nu știu de-am să mai trec...
Însă acum nimic nu ne desparte
Și vreau o noapte albă să petrec.

Tovarășe de chef, mai toarnă 'n cupe
Durerea dacă vrei să mi-o înfrâng,
Și cântă pân'ce coardele s'or rupe
Și nu 'ntreba deloc pentru ce plâng.

GEORGE LOTRU

Viața lui Ștefan cel Mare

(Editura Fundațiilor Regale — București 1934).

de M. SADOVEANU

Pentru viața socială românească, viață care a devenit de mult complexă, nu se putea o mai nimerită lecție de simțământ și cuget românesc decât această scormonire a trecutului, pentru readucerea în actual a figurilor noastre mari, cari au ilustrat sbuciumul incheșărilor istorice, sau au ales gând și au dumirit slovă cărturărească în decursul veacurilor.

De aceia inițiativa Fundațiilor Culturale Regale, de a reinprospăta, în cadrul unor biografii romanțate, aceste figuri eroice, luminoase și oarecum aureolate de vis și legendă, trebuie privită ca o sănătoasă directivă pentru cultivarea a tot ce este autentic românesc.

Prima figură, în cadrul acestor cercetări în trecutul nostru național, în jurul vieții căreia să se țasă o carte de vie și autentică realizare, a fost aceia a domnitorului moldovean Ștefan cel Mare, scrisă de cel mai reprezentativ și mai pitoresc scriitor al Moldovei, care este d. Mihail Sadoveanu.

Deși trăind în plină epocă medievală, când viața dibuia în cău-

tarea de drumuri și intru precizarea de directive, voevodul Moldovei a strălucit cu tărie incontestabilă, întunecând cele mai reprezentative figuri ale timpului și mărind neconținut o faimă și un prestigiu unic, pe care hotarele țării lui nu mai puteau de multă vreme să le cuprindă. Voevod al creștinătății și-al drepturilor asupritelor ei popoare, pentru care n'a pregetat niciodată să apuce sabia în mâini, acest «atlet al lui Cristos», cum îl numise o luminoasă figură papală, domina cu autoritate epoca, întunecând-o și depășind-o.

Toate aceste lucruri sunt splendid ilustrate în cartea d-lui Sadoveanu. Dându-și seama de grandioarea acestei figuri, care necesită pentru tratarea ei un cadru epic, larg și mai ales multilateral, d-sa a uzat de o tratare oarecum realistă, respectând strictul adevăr istoric, care îi permite să realizeze o operă de știință pozitivă, unde faptul real nu este deloc întunecat de imaginația înfloritoare a autorului.

Calitățile de admirabil strateg

ale lui Ștefan cel Mare, care i-au permis să câștige nenumărate bătălii și să sfârșime, după atâta trecere de timp puterea turcească, tocmai când se credea unanim invincibilă, sunt admirabil puse în lumină de d. Mihail Sadoveanu.

Luptele sunt descrise minuțios, după mărturiile contemporane vremii lui, în care figura de admirabil vizionar și de fin sesizator de situații, care a fost Ștefan cel Mare este neconținut iluminată.

Dar imboldurile lui pentru viața noastră națională, dragostea lui pentru credința strămoșească și mai ales felul cum știa să-și răsplătească tovarășii de luptă, cât de măestrit sunt prinse de d. Sadoveanu! Pasagiile pur romanțate, strălucesc în lumina unor realizări unice, unde armonia limbii se îmbină cu incontestabile calități de discernare și de transfigurare. Cu un stil care pleacă direct din cronici armonizând limba lui Neculce cu elemente moldovenești evaluate ale timpului, d. Mihail Sadoveanu a reușit să realizeze o carte unică, o carte care în timpurile actuale, când n'au încetat luptele pentru precizarea drumurilor noi, poate servi drept piatră unghiulară și în acelaș timp o glândă vie a sbuciumului și a realizărilor românești.

I. D. RĂDULESCU-RĂMNIC

IONEL TUDOSE

DIAVOLIȚA ȘI OMUL URSITEI

ROMAN

Ajung apoi numai decât acolo că, într-o noapte, mi s'a infundat.

(Din lipsă de spațiu, vom continua în numărul următor).

în afară de cazurile când venea chiar dansa la orăș. În al doilea rând, totți meu era prea bun consilier și, cîn întâmplare, exact de aceeași părere cu Old Margham, astfel că Way-Wardolrens, ad-torul grajdurilor și turmelor de cal avea ordin să nu-mi dea nici măcar un mânz. Uneori plecam cu bicicleta dar, pe vreme de ploaie, cum aveam de urcat și coborât pante împorlate, acest vechicul plâpând mă lăsa la jumătatea drumului în norolu.

Dar ce nu fac Sendlerii pentru Margham? Fiindcă, dacă Rex visa și se trezea, în mijlocul nopții să-mi spule: — «Georg prietene, adu să scriu ceva» eu nu puteam să-l refuz și pentru că nu puteam să-l refuz cu «adu să scriu ceva» apoi nici comisionul nu putea să întârzie; altfel Rex nu se mai culca și atunci toată noaptea aveam să facem studii și discuții de mineralogie, de stratologie sau trebuia să tot cercetăm hrănove asu-

pra triburilor de Indieni cari ar fi grămădit, pe vremuri, aur — foarte mult aur — în înălțurile nordice, — singurul lucru de care, vă spun drept, mi-a fost silă.

Și atunci furam cal. Cu timpul, am obișnuit foarte bine, aruncarea lațului, astfel că, într'un leu, problema era rezolvată: rămânea greutatea stăpânirii animalului și dirijarea lui la drum, lucru greu din cauză că mai toți calii din turme, erau noiți. N'am să vă pot povesti aici căle am pălmit, ceasuri întregi de noapte, între Winterfeld și reședința Dixiei. Cel puțin eram într'alăta răsplătit că, de îndată ce ajungeam la Thomassfeld, Dixie îmi eșea înainte la marginea șolului pentru a-mi spune că a avut presimțire și că... Georg, și tu ești un băiat bun și Rex «nu putea să nibe un alt prieten lângă el. Și tu ești o parte din Rex iar lucrul acesta mă ferește dublu»

POPASURI DOBROGENE

-- Revistă de propagandă dobrogeană --

«Vraja Mării» nu putea să meargă înainte fără să ducă cu sine cuvânt deslușit asupra plaiurilor din Dobrogea. Dacă Argeșul, Prahova, Buzăul, Vrancea, Oltuzul și Dorna Vatră se cântă pe stema imaculaților munții carpațini, mună străveche și de nimeni contestată avea și Dobrogea. Am spus, în No. 3 că foarte nimerit cade «Vraja Mării» pe frontonul unei reviste, condiționat însă că, acest blazon dobrogean, să poarte peste zări, adevărat cuvânt povestitor al acestei provincii — trofeu, pe care, lumea noastră românească, a ocolit-o cu suficiență până astăzi. Pe omul cinstit nu-l interesează niciodată culpa, ci-l interesează constatarea. Și, în ce privește Dobrogea, constatarea este aceasta: tiparul națiunii române a oglindit toate colturile țării, enumerând evenimentele istorice alături cu Insușirile sau cu bogățiile fiecăruia din aceste colturi, dar a neglijat profund această veche colonie romană, de unde întâmplător, n'a răsărit, pe firmamentul politicei convenționiste, nici un om cu reclamă.

În atara de Vodă Carol, recuceritorul trofeului, muniitorii, de suprafață și de adânc, ai Dobrogei, au fost fericiți să facă o gospodărie locală, operă de centură națională, în vremeurile când, elementul românesc era și extrem de redus dar și grozav desorientat. Faimă politică, savantlăc, ambițiune de parvenire, au scutit dobrogenismul. Și provincia, răsărită de sub tunuri ferecate, de cireș, înapoierea de proprietate notorie, ocazionată de desrobirea unei nații creștine române necunoscută, parăsită, vitregită, surghiunită, vegetândă între periodice invazii tâlhărești și vremelnice trâmbișări electorale. Populația, de o compoziție multicoloră, în care stărue fanatismul, pradă unei orientări oscilante și regulat incerte, fără lăcașuri de închinăciune către Cel Atotputernic și Sfânt, fără căi de comunicație raționale, fără așezări comode, fără disciplină națională aș putea zice, continuă să ofere priveliștea silniciei aride, a nesiguranței la tot pasul și a stagnării, în toate domeniile.

N'am înțeles niciodată, pentru interesul unui popor de majoritate, ca o singură potecă teritorială să-i rămână necunoscută. Populația din Ardeal, din Bucovina, ca și cea din munții și dealurile vechiului regat român, cunoaște Dobrogea în imagini, sub aspectul

păgân al fesurilor turcești, al tichiei slavo-balcanice și, în orice caz, populat de hatnani cu smoc de păr în creștet, cu iatagane încovoiate în brâu, cu mustăți de arnăut, sub care lucesc orizontale, pumnale ursărești!

Aceasta este Dobrogea pentru dâșii! Este foarte adevărat că oameni de suflet s'au ocupat meticolos de acest pământ. Rapoartele lor însă, conglomerate în opere voluminoase și deci costisitoare, n'au putut sta la îndemâna individului ca studiu lămuritor. Scarlat Vărnăv a fi spus când va, la inaugurarea unei școale în Tomis: «Ministerul de culte ar trebui să deie douăzeci de note într'una singură elevilor cari își trec temele asupra Dobrogei!» Iar Grigore Tocilescu a recunoscut că Dobrogea, din punct de

Gânta ast'noapte marea

Cînta ast'noapte marea sbuciumată
Eternul cînt, cîntat de-atâtea ori,
Părea lumină 'n valuri albe flori,
Ce le sărută briza parfumată.

Din discul lunei picurau comori
Ce-și risipeau beteala sidefată
Pe 'ntinderea de apă argintată,
Ca feeria albelor ninsori.

Era senin sticlos. O amintire
Plutea sfioasă, tremurând pe fire
De liniște, cu picuri moi de vis.

Iar jos în apa murmurîndă stins,
Cu stelele ce 'n apă s'au prelins,
Părea că cerul tainic s'a deschis.

COSTIN TEODORU

vedere istorico- arhiologic, egaleză Egiptul și depășește Africa!

Dar Dobrogea rămâne totuș ignorată, ocolită, aș putea spune abandonată spiritului popular și singur drumul Cernavoda-Constanța a fost mai frecventat.

Desigur, Dobrogea istorico-arheologică egaleză Egiptul. Dacă aci nu s'au construit piramide, sfînxi, canaturi, temple de marmură și amintiri subterane, în schimb, s'au construit cetăți-fortărețe, monumente triumfale, căi de comunicație și apeducte uimi-

toare; a fost ținta expediționarilor legendari, a războinicilor viteji dar nedumeriți cari nu știau cu cine se bat și pentru ce se bat, iar din punctul de vedere naturist, după cum regiunile câmpenești, ținuturile deluroase și muntenești, își au peisajile lor cântate de poeții Renașterii sau ai erei prefacerilor psiho-sociale, tot așa Dobrogea posedă minunate peisajii de stepă de codrii deosebiți, de baia misterioasă și de țărături marine, poetice.

Și mai posedă, această Dobrogea, o mulțime de bogății naturale; o floră și o faună deosebit de interesante precum și o industrie a sa unică.

Dealtfel, interesul ce trebuie purtat Dobrogei, nu se bazează numai pe cerințele-i proprii (Dobrogea a cerut așa de puțin!) dar mai ales pe interesele întregii Români căci, dacă marea parte a bogățiilor sale industriale — cereale, petrol, cherestea, vite, sare, etc., se scurg prin această regiune, apoi nu este de ignorat că și bolile populațiunii române dispar în miraculoasele valuri ce-i tâlăzuiesc malurile, sub razele unui soare ce nu este de întâlnit nici la București, nici la Snagov și nici mai ales la Sinaia.

Dobrogea posedă astăzi patru spre zece stațiuni de băi și climă — nu improvizate ci întâmplător descoperite — unde-și pot remedia suferințele fizice o sută de mii de suferinzi pe zi, cu toată modestia de astăzi a acestor stațiuni, și unde, în urma unor raționalizări, ar putea intra de zece ori atâția.

«Vraja Mării» crede că-și poate asuma greaua sarcină de a prezenta poporului român, în special tineretului, un «ecce Dobrogea» de actualitate, înțelegând prin aceasta să serve de laclă vie intereselor culturale dobrogene.

Puținele manuale ce-i stau la îndemână ca și regulata — matematica — desinteresare a maselor, mă fac să pun la index de încercare frumosul program al inimioasei reviste.

Totuș îi urez succes; îi urez să poată insufla, măcar tineretului de astăzi, printre care este suficient acreditată, o mai vie dragoste pentru frumusețile acestei provincii transdaniubiene!

HORIA TELEAJEN

Citiți și răspândiți

„Vraja Mării“

LA HANUL AMINTIREI 1)

Fecioară cu ochi negri, cu zâmbetul senin,
 La hanul din răscruce drumeții nu mai vin !...
 Trec zilele mai triste și singură în prag
 Aștepti, privind în zare, vre-un călător pribeag.
 Dar nimeni nu mai intră în hanul tău uitat
 Fecioară cu ochi negri, cu zâmbet fermecat !...
 Nu mai cobor voinicii pe caii lor, din munți,
 Nu mai auzi povestea moșnegilor cărunți.
 Stai singură și gândul te 'ndeamnă cu amar,
 Când se opreau drumeții în cete, sub umbrar.
 Când tu, cu ochii negri, cu zâmbetul senin,
 Umpleai, răsând voioasă, paharele cu vin.
 De mult a fost când pașii pe-acolo m'au purtat,
 Când ochii tăi în suflet, adânc m'au săgetat.
 Și 'n hanul vechi, de piatră, din margine de drum,
 Eu am rămas — pribeagul — cu dorul meu nebun.
 Dar n'ai mai răs și ochii de jale s'au umbrat,
 Un dor ascuns, în suflet, drumeții ți-au citit.
 De mult a fost, când pașii pe-acolo m'a 'ndemnat,
 Din cântecele mele un cântec ți-am lăsat...
 ...Fecioară cu ochi negri, cu zâmbetul senin,
 La hanul amintirei, pribeगी nu mai vin !...

ALEXANDRU NICORESCU

1) Din volumul „POPAS SUFLETESC”

FILM

Publicul și artiștii ecranului

Acolo unde Indiscreta își arde și-oasă și candidă, surprindem regretul cald, care mistule, care neliniștește. — regretul datelor de nostalgie cludate, a actorului de cinematograf după public, pentru publicul pe care-l doarește mereu, neîncetat, și pe care nu-l are nici odată. Poate un singur lucru lipsește actorului de cinematograf ca fericirea lui să fie desăvârșită: *Publicul*. Aproape toți artiștii artei mule se plâng pe furiș și în intimitate, de golul pe care-l pot în sufletul lor. Un gol pe care nu-l umple nici milioanele de afișe de toate culorile nici onorurile și nici luxul și averile cu care sunt răsplătiți.

Iată pe unul dintre «stelele» ecranului destălnindu-se undeva, culva, drag probabil, întrucât slăbiciunii și spovedanii de acestea nu se fac ori-cul și oriunde.

Thomas Meighan vorbește despre public, despre durerea artistului de cinematograf și despre teatru:

«Când va fi să renunț la cinematograf, dacă se va întâmpla vreodată, nu mă voi refugia în regie sau în afaceri, ca alți actori, ci mă voi întoarce înapoi la prima mea slăbiciune: *Teatrul*.

Am fost timp de 12 ani actor, înainte de a ști ce este un atelier de

cinema. Și chiar acum, când cunosc din plin succesul în această nouă artă, îmi lipsește ceva! Ceva care m'a loriura multă vreme. Ceva de care nu-mi dam seama la început. Care mă turbura nespus. Incel, încel, am putul descifra dorul acesta enigma care m'a neliniștit pe mine cu și pe toți slujitorii ecranului.

În timpul realizării simt lipsa publicului.

Când ai un rol bun într'o piesă bună de teatru, poți observa ce fel de impresie face publicul din sală și dacă vezi că el este prins în mrejele jocului tău atunci parcă o putere nouă îți dă înbold ca să poți ridica creația ta la culmi artistice nebănuite.

În cinematograf simți lipsa publicului, și te cuprinde un fior rece când trebuie să filmezi. Să fii la 9 dimineața în fața aparatului și al reflectoarelor și să faci pe primul amoret! Căci scenele acestea dutoase se fac dimineața și la începutul romanului cinematografic. Aceste scene îmi par lipsite de ceva care să imprăștie căldura sentimentelor, care pe mine mă frământă, și parcă un brâu de gheață îmi apasă inima când mă gândesc la teatru, la scenă, unde jocul meu făcea publicul să plângă când pe mine mă încolțeau durerile, să se bucore când vesella tremura în sufletul meu.

CINEFYL

De vorbă cu cititorii

I. Rădulescu-Rimnic. — 1) Dvs. acuzați pe d. Calmi de a fi săvârșit un furt literar. Și «Naționalul Nou» la fel! Mă rog, pe cine a copiat: Pe *Otilia Cazimir*, sau pe Radu Rosetti, cum pretinde «Naționalul Nou»? 2) Acuzați pe d. Lucian Emin cum că, poezia «Cântec slărit», e compilată din vol. «Statui» al lui Mihail Codreanu...

Să ne înțelegem: Ambii sunt doi fruntași în ale scrisului. Acuzațiile dvs. fiind grave, vă rugăm să ne procurați «corpurile delictive» pentru a-i demasca, fără cruțare, în fața opiniei publice.

D-nii vizați au cuvântul!

Alfons V. Fiedler. Citiți mai jos:

CRAIOVENII și toți cititorii din întreaga Oltenie, — pentru: abonamente, manuscrite, corespondențe, jocuri, etc. — se vor adresa la Redacția noastră din Craiova, calea Unirii 7, d-lui Ilie Lișteveanu.

M. Grossu. — «Vraja nopților» nu mai este de actualitate. O păstrăm pentru vara viitoare.

A. Moldovanu. — «Cuibul dragostei» Subiect nuvelist, desfășurare insuficientă. Un surplus de muncă și comentarii, ne-ar aduce dela dvs. lucruri valoroase.

V. Mitulescu. — O publicăm dar fără «Wasmith».

M. Ungheanu. — Memfixează-te într-un «pontificare» — înfeodându-ți «coagularea» în... delir!

Ștefan René. — «Ghiveciude cuvinte» se poate publica dacă schimbați cuvântul «americană».

I. Baltag. — «Autumnală» a căzut !...

Sandu Russu. — «Idilă». Nu i-a sunat «ceasul»! Până atunci...

Atilla. — «Plânge inima-mi»...

Și-am zis roșu strop de sânge
Ascultați: Atilla... plânge(!?)

Inimioara i se frânge

Căci n'are pe cine strânge..

Și iar negru de 'ntuneric

Scrisul e ceva himeric;

Frunzulică de sulfină,

Mare-i Doamne-a ta grădină!

Stan N. Iorga. — Toate trei...

Altceva.

George Lotru.—„Acasă”: Dece încercați să prezentați mediocrități? Vă denunța adevăratul scop. **Cosmarin.**—„Întoarcerea dela pășune”: Corcetați puțin pe Coșbuc și apoi să ne scriți dacă mai e cazul.

Trandafir Negru.—„Clipe de dor”.

Piatră scumpă de safir
Fă-mă Doamne trandafir;
Dulce glas de menuet,
Fă-mă Doamne și... poet!

N. Graur.—„Spiritul tăcerii”: Dacă ne permiteți, vă inapoiem manuscrisul, spre a medita mai profund asupra lui. Credem că va eși ceva mai mult. Se simte aci „creatorul” dar lipsește creațiunea și n'am vrea să ne taxați tocmai de provinciali.

Harold Lloyd.—„Sonet”: Fericiți herlade? Bata-te norocul!

I. Braddelafruntești.—1) „Bohemă”: Oh! Ne-ai pus într'o grea dilemă! 2) „Sarcasm”: Explicați-ne geneza cuvântului *turbellionul*.

Rosaspina.—Vă mulțumim călduros pentru sprijinul acordat.

Stelian Macovei.—1) Abonamentul Dvs. a reinceput cu No. 8. 2) Trimiteți-ne acele adrese.

Mascotta, Urzica & Comp.
Citiți mai jos:

CITITORII DIN KIȘINĂU și din toată Basarabia,—pentru orice privește revista noastră—se vor adresa la Redacția din Kișinău, str. Al. Vlahuță, 5-7 d-lui Iury Liuschitz.

Lenuş Teodorescu.—Gratuit?
St. Stănescu.—Nimic?

I. I. Grecu.—„Intre artiști” Asta-i literatură a la Leopold Patzak și noi ne ferim de... concurență!

Rubrica cititorilor

Pentru înscrierea unui anunț la ocea ră rubrică se percepe o taxă de un leu de cuvânt.

Șase cuvinte gratuite, dacă se trimite cuponul din pag. 11-a. (Nu facem excepții!).

Pentru orice cuvânt scris cu litere *cursive*, 2 lei; cu litere *aldine*, 3 lei; cu litere **MARI** 4 lei.

La anunșurile încadrate în chenar, se percepe o taxă în plus, de lei zece, indiferent de numărul cuvintelor din acel anunț.

■ Izolda: Nume frumos, comunică adresa. — Marchizul.

■ Mygro Barladeanu: Dușă Georgescu, Cuza Voda 2, Pitești. — Adriana.

■ „Alberta”: Sunt simpatic și inteligent. — Relu.

■ Cunoaște cineva pe — Bel-Marduk?

■ Amanta: Un suflet chinuit și uitat de tine, se roagă pentru fericirea ta. — Amantul Veneției.

— Pentru a apare în numărul următor, trimiteți corespondențele până în ziua de 17 Octombrie a. c.

■ „Alberta”: Dorința și-ai împlinit. — Albert.

■ Marinar sentimental: Numele meu e adevărat, nu e pseudonim. Ași dori să-ți placă posesoarea mult... Scrie revistă. — Rosaspina.

■ Alberta: Mă primești să fiu corespondentul mamei? — Baronetul.

■ Craiul necredincios salută cititoarele Revistei „Vraja Mării”.

■ Pykomar: Dragi și prietenești salutări. — Sym-Pattyck.

— Trimiteți din timp corespondențele, dacă voți să apară în No. viitor.

■ Marinar sentimental, Thezeu, Gelimer, Fredy Bathory: Cari din Dvs. imi va scrie mai frumos... plăcut... Pentru acela voi fi. Adresa o veți afla dela redacția rev. „Vraja Mării”. — Rosaspina.

■ Alberta: Îndeplinesc condițiunile! Semnalmente, adresa. — Steluș.

■ Adriana & Migro se toșcăesc. — Amazoanele.

■ „Alberta”: Presupun că intrunesc. Preferă-mă! — „Blazat”.

Nu uitați: șase cuvinte gratuite — trimițând cuponul din pag. 12-a — restul 1 leu cuvântul în mărți poștale sau prin mandat poștal.

■ Alberta: Posed toate calitățile cerute. — Albert.

■ Mykydutzza: Da! Dacă vrei scrie detalii: Dumitru Ionescu, Prof. Pârvan 11, Bârlad — pentru „Micky-Maus”.

■ Seniorita: Semnalmente, localitatea. Sal(r)utări dela — Boerebista.

■ Alberta: Îți solicită corespondența — Fredy Bathory.

RECENZII

Cărți

D-nii autori și editori, cari doresc a li se face recenzii asupra lucrărilor apărute, vor trimite câte un exemplar pe adresa revistei noastre.

Reviste

«ASTRALIS».

Revistă pentru studiul fenomenelor supranaturale. Apare lunar.

Secretar de redacție: Ioan M. Russu.

Abonamentul anual lei 100.

Redacția și Ad-ția: str. Anton Brăiloiu 4, Craiova.

«DUH».

Revistă de artă, critică literară și filozofie.

Apare bilunar Director: Tiberiu Maier.

Dela început până la sfârșit oamenii aceștia au curaj—curaj mult, intențiuni frumoase și încă ceva: iedat. Analiza ocupă aproape întregul spațiu—chiar și în versuri. Le urăm noroc frătesc dar, de ce-or fi voidi «Inconsequente» pe lângă «fapte» și «viață»?

Abonamentul anual lei 70.

Exemplarul lei 3.

Redacția: Calea A. Șaguna 130.—

Ad-ția: Bul. Regina Maria 17, Arad.

Ziare

«DACIA»

Un ziar demn. A depășit 20 ani dela apariție.

Director—proprietar: L. M. Moscu.

Director—politice: Al. D. Demetriad.

Abonamentul anual lei 600.

Exemplarul lei 2.

Redacția și Ad-ția: str. Carol No. 3, Constanța.

«DOBROGEA CORPORATISTĂ».

Organ al Ligii Național-Corporatiste Constanța. Apare bilunar.

Secretar de redacție: Victor St. Panaitescu.

Exemplarul lei 2.

Red. și Ad-ția: str. Rahovei 8, Constanța.

Anul II.—„Vraja Mării” — No. 10

Concursul literar

Votez pe No.

Anul II.—„Vraja Mării” — No. 10

Rubrica cititorilor

Șase cuvinte gratuite. Restul 1 leu cuv.

Rugăm comunicați-ne din timp schimbările de adresă

Cine a primit și reținut un număr din **VRAJA MĂRII** se consideră abonat și e rugat a trimite abonamentul prin mandat poștal, fără să aștepte alte interveniri. Persoanele care nu voesc a se abona sunt rugate a scrie vizibil cuvântul *Retur* și a pune revista la cutia poștală fără lipire de marcă nouă.

Vraja Mării

D-Sale Domn

Revistă de literatură

Redacția și administrația :

STRADA SMÂRDAN No. 7

CONSTANȚA

DR. C. BALABAN

CĂI URINARE — BOLI DE FEMEI

ORE DE CONSULT: 4-7 P. M.

CONSTANȚA, — Strada CAROL, 91

Indrăgiți literatura? Citiți

„Raza Literară”

Red. și Ad-ția: B-dul Elisabeta, 43 — București

AMATORI

DEVELOPAȚII

COPIAȚII

MARIȚII

NUMAI LA
Foto-PASCULESCU

STR. CAROL 61

ȘI

Foto-OVIDIU

PIAȚA INDEPENDENȚEI

— CONSTANȚA —

TIPOGRAFIA „DACIA”

Str. Carol No. 3

CONSTANȚA

Execută artistic

tot felul de

lucrări de

Tipografie

DELICIOASE

FRANZELE —

— CORNURI —

— PÂINE

Numai la

RUDOLF SZAKMÁRY

Cuza-Vodă No. 30

— CONSTANȚA —

CINEMATOGRAFELE

VOX și TRIANON

PREZINTĂ PREMIERA MARELUI FILM

C A R I O C A

cu Dolores del Rio, Gene Raymond, Ginger Rogers, Raoul Roulien

— Institutul de Arte Grafice „DACIA” Strada Carol No. 3 Constanța —